

РОЗДІЛ 1

ГРА ВІДПЛАТИ

Гадес явився у тіні трибуни Еллінського іподрому. Невдовзі скакуни божественних порід мали розпочати перший з трьох забігів, за результатами яких найшвидший заживе слави, ставши одним із найцінніших гіпокампів Посейдона: коней з риб'ячими хвостами, які тягнули його океанську колісницю. Але Гадес прибув сюди не через цю так звану честь і навіть не через звичне передчуття чергової ризикованої угоди. Він прийшов перевірити правдивість пророцтва оракула, відомого під ім'ям Акакій.

Гадес чув про нього і знав, із чого він жив: це був відомий торговець реліквіями під прикриттям автомайстерні. Гадес із командою вже кілька місяців стежили за його справами. Вони знали про його розпорядок дня, які він віддавав накази і яку отримував кореспонденцію. Саме тому, коли Акакій почав пропонувати смертним пророцтва, Гадес щось запідозрив.

Цей торговець пропонував не просто погляд у майбутнє. Він здобув своєрідне всевідання, що могло відбутися лише з благословення богів або ж володіння реліквією, а оскільки Гадес знав, що це точно не перший варіант, то лишився тільки другий.

Він доручив Іліасу прибути сюди раніше й зробити ставку від його імені, тож тепер сатир стояв біля доріжки,

скуйовджене волосся він зачесав назад і зв'язав на потилиці, тому його роги здавалися ще більшими й виразнішими. Гадес попрямував до нього через смугу газону, де невдовзі мали змагатися двадцять скакунів. Смертні розступалися перед ним. Попри страх від його присутності, вони не зводили з нього очей з допитливості, що лише підсилилася тепер, коли він відкрито виявив прихильність до жінки, яку вони теж уважали смертною.

Прихильність до Персефони, яка смертною не була, але наполягала на тому, щоб удавати таку. Це тривожило Гадеса значно дужче, ніж він волів визнавати.

Гадес мав небагато слабкостей, серед них перегони, віскі й Персефона — його богиня весни. Перші два пункти в цьому списку ніколи не заважали його розпорядку дня, ніколи не дарували достатньої втечі від справ, щоб це можна було назвати відволіканням.

Але Персефона була не просто слабкістю, вона була його залежністю. Жаданням, яке він не міг угамувати. Навіть зараз бог мертвих боровся з підсвідомим бажанням повернутися до неї попри те, що провів із Персефною вихідні, досліджуючи її, занурюючись у неї. Саме тому він і спізнився. Не хотів лишати її частково з огляду на те, що не був упевнений, чи дочекається вона його повернення до Підземного світу, хай навіть і обіцяла.

Гаряча хвиля роздратування шугнула крізь нього, збурена цими сумнівами.

Він ніколи не сумнівався в собі, але, коли йшлося про Персефону, сумнівався в усьому... навіть у їхній долі.

— Ви спізналися, — сказав Іліас, навіть не глянувши на Гадеса. Сатир пильно дивився на ворота, де коні й жокєї займали свої місця, готуючись до забігу.

— А ти сатир, — відповів Гадес, простежуючи за його поглядом.

Іліас глипнув на нього, питально здійнявши брову від такої зауваги.

— Я гадав, ми стверджуємо очевидне, — сказав Гадес.

Він не любив, коли йому нагадували про його помилки, хоч його найближче коло — зокрема, Геката, богиня чаклунства і магії — тішилося кожною нагодою нагадати Гадесу, що він аж надто схильний помилятися.

А ще їй подобалося називати його дурнем.

— То які вони? — поцікавився Гадес, розглядаючи кожну могутню тварину, коли скакуни ставали у свої пронумеровані стійла.

— Я зробив ставку на Титана, — сказав Іліас. — Як ви й порадили.

Гадес кивнув і перемкнув увагу на велике табло, де світилась інформація про шанси. Титана розмістили на другому місці.

— Мене здивувало, що ви не обрали Космоса, — сказав Іліас.

Гадес почув те, чого сатир не промовив уголос: *Якщо ви хотіли виграти, нащо ставити на Титана?* Він знав Космоса і його тренера. Знав, що це улюбленець Посейдона. І тому шанси в інших коней у цьому забігові були невисокі.

Та знов-таки це перегони божественних скакунів, тобто тут можливо все що завгодно.

— Ставка — це перевірка, — відповів Гадес.

Іліас запитально глянув на Гадеса, але той не став нічого пояснювати.

Коні та вершники зайняли свої місця за воротами, й до початку забігу зоставалося лише кілька хвилин. Унизу живота Гадес відчував напруження, очікування перегонів, що відбивалося й на захоплених і розфарбованих обличчях натовпу. Кінні перегони, як і ще багато чого в Новій Греції, зазвичай були навіть не про перегони — тут ішлося про моду й статус; і, хоч убрання сюди обирали й не таке видовищне, як на Олімпіан Гала, капелюхи та головні убори не поступалися красою.

— Лорде Гадесе, — чийсь голос привернув його увагу, й, обернувшись, бог побачив Кела Ставроса, який стояв позаду за кілька кроків від нього. Кел був CEO «Епічних комунікацій», медійного конгломерату. Йому належали телевізійні канали, радіостанції, новинні видання, навіть тематичні парки. Серед них і «Новинарня Нових Афін».

Гадес ненавидів пресу з багатьох причин, але Кел Ставрос вибився майже на саму верхівку не лише завдяки тому, що захоплював поширення дезінформації, а й тому, що був маг: смертним, який практикував темну магію і вже мав два попередження за зловживання нею.

Після третього йому заборонять користуватися магією, можливо, покарають.

Як і більшість, смертний тримався на відстані від Гадеса, хоч його поза здавалася буденною: руки він вклав у кишені темно-синіх слаксів зі стрілкою. Його яскраво-блакитні очі аж блищали, й Гадес знав, що то не від захоплення. Коли Кел дивився на бога мертвих, то бачив силу, потенціал.

Бо сам він не мав ані першого, ані другого.

Кел витягнув руки з кишень, щоб уклонитися, і Гадес пильно спостерігав не лише за Келом, а й за тими, хто стояв неподалік, застерігаючи їх не підходити, хай що вони собі надумали, зауваживши цю розмову.

— Яка приємність, — сказав Кел, випроставшись, і широко всміхнувся.

— Келе, — промовив Гадес. — Чим завдячую такому втручанням?

Слова зірвалися з його язика, обважнілі від огиди. Якщо смертний це й помітив, то проігнорував.

— Перепрошую, — сказав Кел, хоч було геть не схоже, що він відчував за собою провину. — Я радо поговорив би за інших обставин, але я вже кілька тижнів подаю запит про зустріч і не дістаю відповіді.

Роздратування Гадеса наростало непомітним для ока жаром, що обпалював горло.

— Мовчання зазвичай означає «ні», Келе, — відповів він, знову зосередивши погляд на воротах. Інша людина, безумовно, вважала б це завершенням розмови, але Кел завжди припускався помилки, підлітаючи заблизько до сонця, і, схоже, натяків він геть не розумів.

Кел насмілювався підступити ближче. Гадес напружив спину й стиснув кулак, помітивши застережний погляд Гліаса.

— Я сподівався обговорити можливе партнерство, — сказав Кел. — Одне з тих, що можуть стати... взаємовигідними.

— Вже сама твоя віра, що ти можеш бодай чимось бути мені вигідним, Келе, виказує неабияку зарозумілість і дурість.

— З огляду на ваш нещодавній досвід із певною журналісткою, гадаю, це не так.

У голосі Кела вчувалася нотка роздратування, але увагу Гадеса привернули його слова, і проблеск невдоволення вмить розбурхався в справжнє інферно.

— Обережніше з тим, що кажеш, Келе, — застеріг Гадес, не певний, до чого хилиться ця розмова, але йому не подобалася сама ймовірність того, що невдовзі з вуст цього смертного злетить ім'я Персефони.

Кел самовдоволено всміхнувся, не здогадуючись про небезпеку, або, можливо, воліючи очорнити Гадеса, спровокувати його діяти на публіці просто заради своїх репортерів.

— Можу запевнити, що ваше ім'я більше ніколи не з'явиться в пресі.

Ті слова обпекли, наче гаряча олія, хоч зовнішньо Гадес ніяк не відреагував. Попри те що пропозиція Кела анітрохи його не цікавила, він запитав:

— І що саме ти пропонуєш?

— Ваші публічні стосунки з однією з моїх журналісток...

— Вона не *твоя* журналістка, Келе, — гарикнув Гадес.

Смертний якусь мить просто дивився на нього, а потім продовжив:

— Хай там як, ви дозволили їй писати про вас, а це заохотить інших робити те саме з акцентом на ваших стосунках. Хіба цього ви хочете?

Гадес цього зовсім не хотів, але передусім тому, що це наразило б Персефону на ще більшу небезпеку.

— У твоїх словах бринить примарна погроза, Келе, — сказав Гадес.

— Аж ніяк, — відповів чоловік. — Я просто говорю про наслідки ваших дій.

Гадес не був упевнений, які саме дії смертний мав на увазі. Те, що він дозволив Персефоні писати статті? Чи, може, Кел посилався на їхнє примирення в усіх на очах біля «Дому кави», коли вона побігла і стрибнула в його обійми й вони геть не помічали витріщак, які все те фотографували й фільмували?

— Я можу допомогти вам зберегти приватність.

— За певну ціну, я правильно розумію?

— За невисоку ціну, — сказав Кел. — Лише частку у власності «Беззаконня».

Слова Кела потонули в гучному дзвоні, після якого ворота з брязкотом відчинилися й почулось оглушливе тупотіння копит, коли двадцять скакунів помчали доріжками. Над ревливим натовпом здіймався голос коментатора, який описував усе з ліричним настроєм.

— Космос одразу виривається вперед, як і очікувалося, наступним іде Титан...

Він назвав ще кілька імен — Лейленд тримався біля огорожі, Максимус — на зовнішньому краї. Протягом усього часу Космос утримував лідерство, Титан тримався одразу за ним. Від безперервних зауваг коментатора Гадесу стиснуло в грудях, і він зціпив зуби,

розбурханий галасом натовпу, але потім у перегонах відбувся переламний момент. Схоже, Титан здобув кращу опору й практично проплив повз Космоса через фінішну лінію.

Голос коментатора повищав від захвату, коли він оголошував переможця.

— Титан, темна конячка й божественна суперзірка, виборює Еллінський кубок! Космос приходить другим!

За кілька хвилин перегони завершилися, і Гадес відвернувся від огорожі, збираючись піти, аж раптом йому на передпліччя лягла чиясь рука.

— Наша угода, Гадесе, — сказав Кел.

Бог швидко обернувся, перехоплюючи зап'ясток Кела й відкидаючи його геть.

— Відвали, Келе.

І щез, не сказавши більше ні слова.

* * *

Гадес явився у барі «Безночі».

Клуб був бездоганно чистий, основна зала ще стояла порожня, хоч він знав, що працівники зачалися, сновигаючи в тінях клубу, щоб підготуватися до відкриття, а ці вечори ніколи не минали мирно. Неминуче знаходився той, хто вважав, що його статус надасть йому привілейований доступ до клубу, і залежно від почуття власної важливості це завжди призводило до гучної сцени, яку доводилося залагоджувати Меконнену, а в особливо серйозних випадках — Іліасу.

Здавалося, смертні й безсмертні ніколи не втомлювалися демонструвати вади людства. Часом Гадес замислювався, чи правильно вчинив, створивши такий рай у Підземному світі. Можливо, було краще, коли всі боялися загробного життя — боялися навіть його самого. Тоді люди на кшталт Кела ніколи не наважилися б підходити з такими зухвалими проханнями.